

Z nebe padá ranní déšť

Pavel Bobek

Z nebe padá ranní déšť, v dlaních jen pár mincí mám
chtěl bych vstát a někam jít, jenže vlastně nemám kam.
Často se mi nezdává, že se smutkem zápasím
z nebe padá ranní déšť, to bude tím počasím.

Z ranweje číslo jedenáct, startuje bílý jumbo jet
a já tu v trávě okus dál, začínám se zimou chvět.
V láhvi zbylo kapek pár, lásky jsou mí prokletí
jedna zrovna jumbem tím, za chvíli mi odletí.

Slyším motory jak řvou, letadlo stoupá výš a výš
až nad mraky vyletí, už ho nikdy nespatříš.
Tam nad mraky neprší, tam svítí Slunce, tam je líp
ona snadno za pár dnů, zapomene na svůj slib.

Na letadlo nenaskočíš, jako na rozjetý vlak
opít se už nemám čím, dřepímtu jak zmoklej pták.
Co mi zbývá nežli vstát, a svou smůlu dále nést
přede mnou je rozcestí, a z nebe padá ranní déšť.
Co mi zbývá nežli vstát, a svou smůlu dále nést
přede mnou je rozcestí, a z nebe padá ranní déšť.